

Leerrede over Efeze 1: 2 uitgesproken op Woensdagavond 4/05/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen - Psalm 103: 10

Lezen - Efeze 1

Bediening van het Sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij dan eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop.

De hoofdsom van de leer ... enz., het gehele doopformulier t/m de beantwoording van de vragen: Ja.

Toespraak.

Dat God u de nodige genade en het licht schenke, wat zozeer een vereiste is in alle zaken des Koninkrijks. Want het Koninkrijk Zijner genade is toch als een afgesloten terrein waar men ingeleid moet worden. Wij hebben de doop als een teken en een zegel van Gods genade, als een pand, waarin die Majesteit Zich uitspreekt als een Drieënig God, Die ons zaad wil eigenen en bezitten. Hij wil het Zich dus als rechtstreeks toeëigenen en bezitten. Het is dus zó gesteld, dat Hij ons daarin als Zelf de genadehand toereikt, om ons en ons zaad te willen bezitten. Dat Hij daartoe die genade en dat licht schenke om dat zo te mogen verstaan, voor uzelf en voor uw zaad, en daar de vrijmoedigheid uit putten om - wat er ook voor uzelf en voor uw zaad voorkomt - bij Hem aan de genadedeur te zijn. En als God het geeft dat gij dit kind moogt opvoeden, het dan mag zijn in de vreze Zijner Majesteit, op zulk een wijze om alle hulp en kracht alleen van Hem te verwachten, waar het niet alleen gezocht mag worden, maar behóórt gezocht te worden, want dat wil Hij van ons. Dat is dan zowel voor uzelf als voor uw zaad, opdat dat mede mag dienen tot voorbereiding, om eens, als die dag er is, zonder verschrikking voor Zijn rechterstoel te verschijnen in het: hier zijn wij, en het zaad dat U ons genadiglijk schonk, en dat tot eeuwige dankzegging aan Zijn Naam. Dat zij zo.

Hendrika Christina, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

(staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal ...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in het ons zoven gelezen eerste hoofdstuk uit Paulus' zendbrief aan die van Efeze en wel nader het 2e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en de Heere Jezus Christus!.

Leerrede.

Het is wel een kort, maar een veelzeggend woord, wat ik hier uw aandacht voorlas. Niet een woord dat wel eens te pas komt bij een zekere gelegenheid, maar een woord van zulk een inhoud, dat wij het steeds nodig hebben: genade en vrede van God, onze Vader, en de Heere Jezus Christus. Want wat is daarbuiten? Niets dan de grootste ellende en armoede.

Paulus richt hier het woord tot een gemeente, die door de dienst des Woords uit de afgodendienst tot de rechte kennis Gods is gebracht. Immers, de Efeziërs waren vereerders van de godin Diana, waarvan men zei dat het beeld uit de hemel gevallen was. Geheel Klein-Azië bracht aan deze godin Diana goddelijke eer toe. Oorspronkelijk waren die mensen dus blinde heidenen, die een god dienden welke geen God was, zich verlatende op, ja eigenlijk op niets anders dan een fabel, waar niets steekhoudends in was.

Nu komt Paulus daar, en verkondigt het Evangelie van Christus in alle eenvoud. Paulus zelf noemt het: "Zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven." Dus Paulus, als evangeliëdienaar, een apostel, noemt het zelf: "dwaasheid der prediking!"

Zo doet het zich toch ook aanzien! De evangeliëverkondiging is toch eenvoudig dit, dat ons wordt voorgesteld, dat er maar Eén is waardoor wij zalig kunnen worden, namelijk Jezus Christus, en dat er buiten Hem totaal geen zaligheid is. Door het Evangelie wordt ons de Persoon en het werk van Jezus Christus voorgesteld. En de derde Persoon, de Heilige Geest, Die op een verborgen wijze het hart bezet en de prediking van Jezus Christus bekrachtigt, komt die leer als waarheid Gods aan het hart bezegelen.

Waar dat geschiedt, al is het slechts bij aanvang, daar is het of de hand Gods ons aanraakt en ons dat als waarheid aandient. Dan valt alles wat daarbuiten is en wat daarmee in strijd is weg.

Onderling wordt dat nogal eens genoemd, dat men het Woord moet aanpakken. Met andere woorden: het moet. Anderszins leggen wij het naast ons neer, en pakken het niet aan. Maar dan moeten wij het wel doen, omdat het als de hand en vinger Gods is Die ons aanraakt. Kan God dat niet onmiddellijk doen, buiten de verkondiging des Woords? Ja zeker! Als dat niet kon, dan was Hij niet de Almachtige. Maar nu is Hij de Almachtige. Job zegt: "Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden." Hij kan het dus zeer zeker. Maar, het is alzo de lieve wil van God dat Hij door het Woord en ook door het Sacrament tot ons komt. Dat zijn de genademiddelen om ons te brengen tot een rechte, grondige, ware kennis van God en van Zijn genade.

Zo is dan die gemeente ontstaan door de verkondiging des Woords. Nu zegt Paulus niet: "ja, het is daar een bloeiende gemeente, en er is ware genade, hoor!" Dàt er ware genade is, erkent hij ten volle, want hij begint deze brief met: "Paulus, een apostel van Jezus Christus, door de wil van God, aan de heiligen, die te Efeze zijn, en gelovigen in Christus Jezus." Hij noemt hen dus: heiligen en gelovigen in Christus Jezus.

Maar dat is bij Paulus niet in deze zin: "jullie zijn ware gelovigen en door aanneming zijn jullie heiligen, dus dat komt wel goed met jullie!" Of: "Geloofst gij? Zijt gij bekeerd? Dan is de zaak af, punt uit!" Néén, zo is het bij Paulus niet. Wat dan? Wel, waarin bestaat het ware leven? Bestaat dat in: ik ben een gelovige, ik ben wel bekeerd? Of bestaat dat in de gunst van, en in de gemeenschap met God, onze Schepper? Dáár loopt het toch over?

Een ieder onder ons, al is er geen bewustheid des geloofs, kan die zaken rechtstreeks verstaan. Want als er ooit aanraking geweest is met: "ik ben in een wanschapen en verloren staat en toestand, ik ben God kwijt, ik ben buiten God en Zijn gemeenschap", wáár gaat het dan over lopen? Over: "was ik nu maar een gelovige?" Of: "Kon ik maar van mijzelf zeggen dat ik heilig was, maar kijk, ik ben geen waar gelovige en heilige?" Stelt dàt zich op de voorgrond om te zoeken? Neen toch?

Wat dan? Hoe kom ik in herstel met God, mijn Schepper! Zij leren wel dat, dàt in het geloof is, maar de hoofdzaak is: ik ben God kwijt, en nu moet ik, wil het goed zijn, in gemeenschap en herstel komen. Dus bij een overtuigde zondaar, begint het al aanstonds dat hij moet gaan zoeken: genade en vrede, doordat hij gevoelt: ik ben in ongenade en in onvrede. Mij dunkt, die zaak valt dus heel eenvoudig op te lossen, en is toch voor een ieder verstaanbaar.

Want de zonden maken de scheiding tussen God en ons, en onze ongerechtigheden verbergen Zijn licht en aanschijn voor ons. Vandaar zegt iemand die zich dat bewust is: "ik ben een mens die op zichzelf is aangewezen, ik ben God kwijt, ik sta op eigen benen, geen mens kan mij helpen, ik sta bij God in de schuld." Dan gaat het alarmgeroep op: "Zie op mij in gunst van boven!" Want men is in ongenade bij God, en vandaar de onvrede.

Nu is het hier ook niet zo dat Paulus alleen degenen toespreekt waar geen bewustheid des geloofs is, en hun uit de diepste grond van zijn ziel en de innerlijke beweging van zijn barmhartigheid toewenst: genade en vrede, hoor, zij u van God. Neen, zo is het niet. Maar hij neemt alles daaronder op. Hij spreekt er heel de gemeente aan. Daar behoren dan ook onder de voorgangers, ja zowel de één als de ander.

Wij hebben dus stééds nodig genade en vrede. Niet voor een keer om te kennen de vergeving der zonden en wederaanneming ten leven, maar wij hebben het tēkens nodig. Dat zijn zaken die Paulus bekend zijn. Want hij was ook iemand die niets kon doen met zijn bekering, en ook niet met zijn ambt van apostel, maar telkens bij vernieuwing alles moest hebben uit het hemelhof. Want hij was een dermate verlicht mens dat hij zelfs zegt: "Niet dat wij van onszelf bekwaam zijn iets te denken, als uit onszelf, maar onze bekwaamheid is uit God. Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend." Dus hij erkent dan de genade Gods. Niet: ik ben zo goed bekeerd, en heb een ambt, dus dat is wel goed. Hij schrijft alles toe aan de bekwaammaking Godes. Daarom is er zelfs sprake van, dat hij een geopende deur had. Genade dus.

En, had Paulus genade nodig, dan hadden het ook de voorgangers en de gehele gemeente nodig, een ieder lidmaat in het bijzonder, van de minste tot de meeste toe. Het is een zeer dierbaar en verheven woord. Want let wel hóe Paulus hier spreekt over genade en vrede. Hij spreekt aldus: "Genade zij u en vrede van God, onze Vader. Niet: van God, den Vader, maar: van God, onze Vader. Dat is zo'n geliefd woord van de apostel Paulus, bijna in iedere brief tref je het weer aan. Dan voegt hij erbij: "en de Heere Jezus Christus."

Onze God en Vader, dat is een groot woord! Ja, dat is zeker een groot woord. Het is wel zo, dat Hij de Vader is van het gehele menselijke geslacht, zoals Maleachi spreekt: "Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen?" Maar Paulus bedoelt het hier niet zo in het algemeen als de Vader van het gehele menselijke geslacht, maar hij spreekt hier in het bijzonder, en wel uit deze grond, dat Hij onze God en Vader geworden is om Zijns Zoons wil. Als Hij dan Vader is, dan zijn wij kinderen hè? En dat door Jezus Christus. Genade en vrede, en dat van Hem, van God onze Vader.

Oorspronkelijk kon God de Vader ons geen genade en vrede geven, want dat was in strijd met de reinheid van Zijn heerlijk dierbaar Wezen. Immers, Hij had de mens goed en oprecht en naar Zijn evenbeeld geschapen, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. De mens is echter door vrij- en moedwillige overtreding van Hem afgefallen en heeft zich als in de armen van satan geworpen. Daarmede heeft hij die hoge Majesteit ten hoogste onteerd.

Men is van Hem afgefallen, en heeft een andere eigenaar, een andere heer, een andere god gekozen. Dat is zulk een belediging, dat daar de drievoudige dood op bedreigd was. God toornst Zich schrikkelijk over die daad, en zowel over de aangeboren als over de werkelijke zonden, als vrucht van Adams val, waardoor wij in zonde zijn ontvangen en in ongerechtigheid geboren.

Maar, daar wij en het gehele mensdom in Adam verdoemelijk waren, buiten God, buiten Zijn gunst, buiten Zijn genade, in onvrede, is God bewogen geweest uit Zichzelf van voor de grondlegging der wereld. Het was Zijn wil, gevallen schepselen aan Zijn Vaderhart te drukken, en in Zijn gunst op- en aan te nemen, zodat wij hier al Zijn Vadergunst zouden genieten en eenmaal bij Hem zouden kunnen zijn. Dat was Zijn lieve wil.

Daartoe dacht Hij een werk uit in de eeuwigheid. Dus niemand had nog ooit één gebed, of één zucht gedaan of één traan gestort. Hij is bewogen uit Zichzelf. Daar Hij dat wilde doen, was het noodzakelijk, dat de zonde als voor Zijn aangezicht werd weggevaagd. Dat kon alleen met een volkomen betaling, nadat de zonde er was. Dat moest dan door bloed en dood. Daarom sprak God: "Wie is Hij, Die met Zijn hart Borg worde, om tot Mij te genaken?"

En dáár was, waarvan Paulus hier spreekt: "en de Heere Jezus Christus." Paulus gebruikt ook dikwijls: "onze Heere Jezus Christus." Die wilde dat op Zich nemen om Borg te zijn, en aldus, in Zijn Borg- en Middelaarswerk, de Knecht Zijns Vaders te worden, en ook van ons. Oók van ons?

Ja, inderdaad! Om ons te kunnen dienen. Want Hij zegt: "Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen." Wie dient er nu, een heer of een knecht? Een knecht toch zeker! Zo wilde Jezus Christus als Borg en Middelaar onder ons komen. Hij wilde beneden ons zijn. En Hij wilde de Knecht Zijns Vaders zijn, om door Zijn arbeid voor de zonde te betalen, daarvoor Zijn bloed te storten en Zijn leven te geven. Aan alle eis van Wet en recht te voldoen en in die weg het geschonden deugdenbeeld Gods wederom op te luisteren en in eer te herstellen.

Want die Majesteit Gods is wel uit Zichzelf bewogen geweest, maar kon geen genade bewijzen, want de waarheid, die wij geschonden hadden, kwam daar tegenop. Er kon geen vrede met ons gemaakt worden, want daar kwam het recht tegen op, daar wij van Hem waren afgevallen en in vijanden verkeerd.

Maar nu heeft die lieve Koning alles wat er zat tussen die hemelse Majesteit en een gevallen Adam niet, door Zijn bloed en dood helemaal in het reine gebracht. Dat is Jezus' werk geweest. Dat heeft Hij aan het kruis gedaan. Dit wordt ons door de prediking van het Evangelie voorgesteld.

Als er nu zijn met belangen, in het: "hoe kom ik tot God bekeerd, hoe kom ik in herstel met God, hoe kom ik in Zijn gunst, hoe verkrijg ik vrede? Daar zal, als het Woord Zijn werk doet, alle eigen werk afbreken. Want daar de Heilige Geest het Woord bekrachtigt en achtervolgt, zo geschiedt dat in zulk een weg waar Jezus van zegt: "Die (de Heilige Geest) zal Mij verheerlijken."

Dus Gods Geest, Die de Evangelieleer bekrachtigt, doet de ellendige zondaar, die onder het juk en ook onder de slagen van de Wet gebukt gaat: - "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" - verstaan, dat dit zaken zijn die op hun plaats zijn, namelijk: dat wij vervloekt zijn, omdat de Wet goed is, dat wij in een staat zijn die niet deugt, en dat door eigen schuld, zodat wij in de hel moeten verzinken en dat dat billijk is.

Die Geest werkt op een verborgen wijze zodanig in op het harde hart, dat de ellendige zondaar overkomt naar de kant van God, en moet gaan bekennen dat de Wet heilig is, en het gebod heilig, rechtvaardig en goed. Daar mankeert het niet aan, de breuk ligt bij òns en niet bij God, zodat wij wegens onze ongerechtigheid moeten bekennen dat de schuld in het allerminst niet bij God ligt, maar dat bij ons de breuk ligt.

Dat alles, om dermate te worden uitgewonnen voor onszelf, en ingewonnen en overwonnen te worden voor God, dat wij alles uit handen moeten geven, en in een geheel verloren staat en toestand ons Gode moeten overgeven en onderwerpen, en mede erkennen dat er geen zaligheid is buiten Jezus Christus; en Die hebben wij niet. Die kunnen wij ons ook niet toe-eigenen. Dus dat is dan aan onze kant voor eeuwig kwijt en verloren.

Maar, omdat wij het met God in recht eens zijn, en alle grond in Adam ons ontvalt, dus God eer van ons verkrijgt, gebeurt dit wonderlijke werk der genade: daar wil Hij Zijn Zoon in Zijn volkomen Middelaarsbediening aan ons schenken, en ons Hem geven als de verordeneerde Middelaar, het Hoofd des nieuwe verbonds, van het verbond der genade.

Omdat dan de grond ons onder de voeten ontvalt, zinkt de verloren sterveling neer op de saffieren van Christus' lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid, om, als vrucht van Christus' arbeid aan het kruis (Die heeft daar de genade en de vrede verworven), genade en aanneming bij God te verkrijgen, en vrede met Hem.

De zaak is dus zó, waar wij voor God ruimen en Jezus Christus eren dat in Hem alleen de zaligheid is, daar wordt dan genade van waarheid blij ontmoet, daar wordt de vrede met een kus van 't recht gegroet, daar, dáár spruit dan de trouw uit d'aarde blij omhoog, en gerechtigheid ziet neer van 's hemels boog. Wij moesten dat vers maar zingen (het is het laatste uit 85).

Daar zal de HEER' ons 't goede weer doen zien;
dan zal ons 't land zijn volle garven biên,
gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht,
Hij zet z'alom, waar Hij Zijn treden richt.

Psalm 85: 4.

Genade sluit dus in, dat God ons niet meer aanziet in onze zonde, maar ons gaat aanzien in de arbeid van Zijn Zoon. Hij wil ons aanzien, in dat alleszins reinigende zoenbloed, dat op Golgotha en in Gethsémané's hof vloeide. Daaruit is het, dat Hij ons de vrede schenkt, en Zich wil uitspreken: Ik heb niet meer op u tegen, de schuld die gij zelf moest betalen, heeft Mijn Zoon betaald, Die heeft Mij genoegdoening aangebracht; in Hem wil Ik u aanzien. Die uitnemende grote gunst bij God: genade en vrede.

Als er plaats en onderwerpelijke schikking is, wil Hij dat zelfs ook nog gaan bevestigen, en wil Hij hen gaan eigenen om hen als aan Zijn Vaderhart te drukken, en in hen over te drukken: Ik ben uw Vader, en gij zijt Mijn kind, en dat voor eeuwig. Nu, nu scheiden wij nooit meer, gij blijft eeuwig Mijn kind, en Ik blijf eeuwig uw Vader. Wat een woord hé? Vader! Nader als Vader en dat wij kinderen mogen zijn, kan die aanbiddelijke Jehova Zich niet uitspreken.

Die lieve Geest, Die de prediking wil achtervolgen en bekrachtigen, wil dat ook komen bezegelen. De zegels daarop zetten, ja, komen getuigen met onze vernieuwde geest, vernieuwd door het bad der wedergeboorte, dat wij kinderen zijn en erfgenamen Gods, en mederfgenamen met Christus. Welk een liefde!

Nu zien wij dat het werk van genade en vrede uitgegaan is van de Vader (Die is de Uitdenker), Jezus Christus heeft het verdiend en verworven, en het is de Heilige Geest Die dat hier openbaar komt te brengen, en aan ons hart komt thuis te brengen en te bezegelen. Paulus noemt dat doorgaans in één adem: "God de Vader en onze Heere Jezus Christus." Dus, als van Beiden, zowel van de Vader als van de Zoon wenst hij genade en vrede toe. Dat kan ons alleen door de Heilige Geest aan het hart en verstand worden gebracht om er de vrucht van te ervaren en te genieten.

Nu leren wij in de doorleving als kinderen Gods, dat onze rijkdom in Jezus Christus is, en onze Vader in de hemel is, en dat wij hier, in deze beroerde wereld zijn. Zodat de Bruidegom in het Hooglied Zich aldus over Zijn bruidskerk uitspreekt: "Gelijk een lelie onder de doornen, also is Mijn vriendin onder de dochteren." Dus, onder de doornen; hier een schram daar een scheur enz. Maar, die grote Koning noemt ze daar: "Mijn vriendin."

Om ons te sterken, wordt op allerhande wijze de nauwe vereniging met Christus - waardoor wij kinderen van die hemelse Vader zijn - voorgesteld.

Want al zijn wij hier in armoede en ontbloting, maar in Hem zijn wij schat- en schat- en schatrijk. Zo'n rijkdom hebben wij, dat als wij er bij komen, wij eigenlijk moeten zeggen: "hebben wij het wel ooit recht dóór gehad hóe rijk wij eigenlijk wel zijn!"

Nu, de grootste rijkdom ligt nog te wachten, dat is de onverderfelijke, onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis die in de hemelen bewaard blijft. Dus dat hebben wij nog te wachten, dat, waar wij hier zalig zijn in geloof, wij het daar mogen zijn in aanschouwen.

Nu leren wij dus, dat onze rijkdom in een ander ligt. Nu zijn wij hier zo arm, zó arm in onszelf, dat wij eenvoudigweg in onszelf tot alle goed onbekwaam zijn! Zo zijn wij in onszelf. Wat nu? Nu moet de genade alles dekken. En doet zij dat? Ja! Daarom zegt Paulus (hij wéét dat genade alles dekken moet): "genade zij u van God onze Vader, en de Heere Jezus Christus." Hij wenst het hun toe als apostel, en weet: het is niet zó maar een wens, alsof het slechts een vriendschapswoord is. Neen, het is een zegenwens, een zegenbede. Hij wenst ons hier toe wat die hemelse Vader en die grote Koning door Zijn eeuwige Geest wil schenken. Telkens wil schenken wanneer wij het behoeven, bij aanvang, bij voortgang, bij vernieuwing, tot het einde. Hij wil ons genade geven om te leven, en genade om te sterven.

Dat is toch ernstig: sterven. Maar dat, zelfs dàt, kan in de grootste vrede. Daaruit wordt soms wel gezegd: in vrede ontslapen. Ook wel: "zij zullen rusten op hun slaapsteden, een ieder, die in zijn oprechtheid gewandeld heeft." Dat alles tekent ons: genade en vrede, in het één zowel als in het ander. Genade en vrede wil die Majesteit, zeiden wij, schenken. Christus heeft het verdiend, en die Geest wil zowel de Vader als de Zoon eren, dus Die wil het toepassen.

Waar zijn nu de behoeftigen? De belanghebbenden? Hebben wij belangen en behoeften? Dat wij dan voor de dag komen als behoeftigen, die genade en vrede nodig hebben! Wij moeten niet voor de dag komen met waardigheid, want dàt gaat niet. Dan moeten wij maar als onwaardigen voor de dag komen en met de behoefte - dat heb ik nu nodig - : genade en vrede. In de loop der eeuwen heeft Hij het nooit iemand onthouden die het nodig had. Dat doet Hij nog niet, en Hij zal het ook nooit doen.

Dat een ieder voor zich dan ook opmerke: hier is het aangewezen adres om getroost te kunnen leven en sterven. Bij Hem is genade en vrede. Dat wil Hij aan hen vermaken, schenken. Laten wij daar dan het oog op hebben, en elkander daartoe ook opwekken: het is bij Hem! Het is er, opdat het openbaar zou worden tot verheerlijking Gods, Dat wij dan elkander opwekken om dat te zoeken, ook voor ons zaad.

Doopouders, doet gijlieden dat ook, elkander opwekken om dat te zoeken, voor uzelf en voor uw zaad, want daar alleen ligt alle welvaart in.

Is er bij die God volle beantwoording in alle behoeften, in alle omstandigheden te verkrijgen, dat Hij dan ook gedenke aan hen bij wie oude wonden weer opengehaald worden, daar men in deze dagen en weken herdenkt degenen die gevallen zijn in die schrikwekkende tijd, die al weer enige jaren achter ons ligt.

Dat God u dan genade en vrede geve. En ook om bij Hem te zoeken en te mogen hebben die genade en draagkracht, om op te pakken, en het oog op Hem te slaan naar een ieders geval, weg en omstandigheid. Dat Hij het ons, en onze jongens in het verre Oosten schenke, dat wij allen tesamen het oog op Hem zouden slaan van Wie wij alles moeten hebben en Die, die rijke God is, om dat openbaar te brengen in al onze behoeften. Heilige Hij ons daartoe Woord en Sacrament. Heilige Hij ons daartoe de leer van genade en vrede, opdat dat in vrucht aan onze ziel openbaar zou worden en de waarheid Gods en de Naam Zijner Majesteit uit Zijn werken geëerd en geprezen worde. Amen.

Slotzang:

Psalm 84: 3

Welzalig hij die al zijn kracht, ...

Zegen.